

РЕШЕНИЕ

№ 399

гр. П., 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ненка Цветанкова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ненка Цветанкова Гражданско дело № 20235220104174 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „А. Г.“ № 10, ет. 9, ап. 46, съдебен адрес гр. П., ул. „И. В.“ № 8, ет. 1, офис 1 - адв. И. П. от АК П., против Средно училище „Г. Б.“ гр. П., с адрес гр. П., ул. „Г. Б.“ № 20, представлявано от Д. И. Р., с която се иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да плати на ищцата следните суми: сумата от 2180,28 лева, представляваща увеличението на brutната работна заплата за времето от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г., сумата от 493,41 лева, представляваща увеличението на обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск в размер на 37 дни, както и сумата от 3997,18 лева, представляваща увеличението на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 11 brutни работни заплати, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателното изплащане на паричното задължение.

В исковата молба се твърди, че ищцата работила в ответното училище по трудов договор в периода от 26.09.1991 г. до 30.06.2023 г., когато трудовото й правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посочва, че през времето на работата си при ответника била член на Синдикат на българските учители в СУ „Г. Б.“, който е страна по Колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № Д01-269/06.12.2022 г.

Твърди, че размерът на основното й трудово възнаграждение в периода от 01.01.2023 г. до момента на прекратяване на трудовото правоотношение, като старши учител по музика, възлизал на 1706 лева. Brutното й трудово възнаграждение за месец май 2023 г. било в размер на 2492,52 лева, вкл. 42% допълнително възнаграждение за прослужено време. Сочи, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение работодателят

изплатил на ищцата договореното трудово възнаграждение, както и обезщетение на основание чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск за 37 дни в размер на 4191,97 лева, и обезщетение на основание чл. 222, ал. 3 от КТ в размер 11 брутни работни заплати, в размер общо на 27 417,72 лева.

Ищцата посочва, че с Анекс № Д01-192/10.08.2023 г. към Колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № Д01-269/06.12.2022 г. били увеличени минималните основни работни заплати, считано от 01.01.2023 г., както и било прието индивидуалните основни работни заплати на педагогическите специалисти, които към момента на увеличението са в диапазона между старите и новите минимални работни заплати или са по-високи от тях, да се увеличат с не по-малко от 15 %. С оглед на това ищцата твърди, че за времето от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г. има право да получи увеличение на основната ѝ работна заплата с 15 %, или основната ѝ заплата от 1706 лева да нарасне с 255,90 лева и да стане 1961,90 лева, при което брутната ѝ заплата следва да е в размер на 2785,90 лева, или месечно увеличение с 363,38 лева. Сочи, че за времето от шест месеца в периода от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г. увеличението на работната ѝ заплата възлиза на сума в размер на 2180,28 лева. В тази връзка счита, че увеличението на работната ѝ заплата се отразява и на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за 37 работни дни, което нараства от 4191,97 лева на 4685,38 лева, или увеличение с 493, 41 лева, както и на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 11 брутни работни заплати, което нараства от 27 417,72 лева на 30 644,90 лева, или увеличение с 3997,18 лева.

Твърди, че е поканила ответника да изплати доброволно сумите, но получила отказ от негова страна.

Претендира направените разноски по делото.

В проведеното съдебно заседание, при редовност на призоваването, ищцата се представлява от адв. И. П. от АК П. – пълномощник на ищцата. С протоколно определение от 29.02.2024 г. съдът е допуснал изменение на предявените искове, като е намалил размера на иска за заплащане на разликата между полученото брутно трудово възнаграждение за периода от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г. и увеличението на работната заплата с 15 % от 2180,28 лева на 2110,69 лева, както и е намалил размера на иска за заплащане на разликата между изплатеното обезщетение по чл. 222, ал. 3 от СК в размер на 11 брутни работни заплати и увеличението на работната заплата с 15 % от 3997,18 лева на 3227,18 лева. За разликата до първоначално предявения размер на исковете ищцата е направила отказ от исковете, поради което производството в частта, в която се иска заплащане на разликата между полученото брутно трудово възнаграждение за процесния период и увеличението на работната заплата с 15% за сумата над 2110,69 лева до първоначално предявения размер от 2180,28 лева и в частта, в която се иска заплащане на разликата между изплатеното обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 11 брутни работни заплати и увеличението на работната заплата с 15% за сумата над 3227,18 лева до първоначално предявения размер от 3997,18 лева е прекратено поради отказ от иска на основание чл. 233 от ГПК. В хода по същество моли съда да уважи предявените искове. Подробни съображения излага в

депозирана писмена защита.

На ответната страна е редовно връчен препис от исковата молба и приложенията. В срока по чл. 131 ГПК ответната страна чрез пълномощник – адв. И. Б. от АК П. депозира отговор, в който изразява становище за неоснователност на предявената искова претенция.

Не се оспорва, че ищцата се е намирала в трудово правоотношение с ответника в периода от 26.09.1991 г. до 30.06.2023 г., когато трудовото правоотношение с ищцата е прекратено поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Не се оспорва, че през целия период, докато е работила при ответника, ищцата е била член на Синдикат на българските учители в Средно Училище „Г. Б.“ - страна по Колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № Д01-269/06.12.2022 г., изменен с Анекс № Д01-192/10.08.2023 г., въз основа на който са увеличени минималните основни работни заплати, считано от 01.01.2023 г.

Счита, че ищцата няма право да получи увеличение на основната работна заплата с 15% за времето от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г., защото към момента на подписването на анекса към колективния трудов договор - 10.08.2023 г. правоотношението на ищцата с ответника било прекратено и не съществувало правно основание, от което да могат да произтичат права за минал период от това правоотношение. Поради това счита, че не дължи на ищцата сумата в размер на 2180,28 лева, представляваща увеличението на brutната й заплата за времето от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г.

По отношение на сумите, претендирани като обезщетения по КТ, се сочи, че ответникът е изпълнил задължението си за изплащане на всички обезщетения на ищцата при прекратяване на трудовото правоотношение при спазване изискванията на КТ, поради което същите не се дължат. Твърди, че получените обезщетения по прекратения трудов договор с ищцата са коректно определени по размер и основание и са изплатени изцяло, като критерий за определяне размера на плащането било brutното трудово възнаграждение на работника към момента на прекратяване на трудовия договор.

Посочва, че е безспорно ретроактивното действие на Анекс № Д01-192 към Колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № Д01-269/06.12.2022 г., подписан на 10.08.2023 г., който влиза в сила от 01.01.2023 г. и предвижда с обратна сила увеличение на заплатите на служителите от 01.01.2023 г. Независимо от това сочи, че на ищцата не се полага увеличен размер на заплата, респ. увеличени размери на обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като към момента на подписване на анекса нейният трудов договор вече е бил прекратен.

Сочи, че самото увеличение на заплатите се извършва с акт на съответния работодател. В случая ответникът бил изготвил и подписал допълнителни споразумения с всички служители, които имали действащи трудови договори след подписването на анекса. Соци, че анексът е влязъл в сила след прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата на 30.06.2023 г., поради което в нейна полза не е възникнало вземане за увеличен размер на работната заплата, нито за увеличени размери на обезщетенията по КТ.

В проведеното съдебно заседание, при редовност на призоваването, ответникът се представлява от пълномощника си – адв. И. Б. от АК П., моли съда да отхвърли исковата претенция.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, вкл. обявено за безспорно с доклада по делото, а и от писмените доказателства /Трудов договор № 169 от 27.09.1991 г., Допълнително споразумение към трудов договор № 250 от 29.11.1991 г., Заповед № 839 от 26.06.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ на директора на СУ „Г. Б.“ гр. П./ се установява, че страните са били обвързани от трудово правоотношение в периода от 26.09.1991 г. до 30.06.2023 г., като ищцата е работила в ответното училище като учител по музика до 30.06.2023 г., когато трудовото ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Не е спорно между страните, вкл. обявено за безспорно с доклада по делото, а и от служебна бележка с изх. № 169/16.11.2023 г., издадена от Изпълнителния комитет на Синдиката на българските учители в община П. се установява, че през периода от 1990 г. до 30.06.2023 г. ищцата е била член на Синдикат на българските учители в Средно Училище „Г. Б.“ гр. П..

Представени са като доказателства по делото фишове за заплати на ищцата за периода от месец януари 2023 г. до месец юни 2023 г. вкл. Не е спорно между страните, а и от представения документ за изплащане заплатата на ищцата за месец юни 2023 г. е видно, че при прекратяване на трудовото правоотношение ответникът е заплатил на ищцата сумата в размер на 4191,97 лева за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и сумата в размер на 27 417,72 лева за обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ.

На 10.08.2023 г. между МОН, от една страна, Съюза на ръководителите в системата на народната просвета в България /СРСНПБ/ и Сдружението на директорите в средното образование в Република България /СДСОРБ/, от друга страна – работодатели, Синдиката на българските учители към Конфедерацията на независимите синдикати в България /СБУ към КНСБ/, Синдикат „Образование“ към Конфедерацията на труда „Подкрепа“, Независимия учителски синдикат към Конфедерацията на независимите синдикати в България, от трета страна – синдикати, е подписан Анекс № Д01- 192 към колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № Д01-269/06.12.2022 г. С анекса е предвидено основното възнаграждение за длъжността „старши учител“ да бъде в размер на 1763 лв., считано от 01.01.2023 г. В ал. 2 от анекса е посочено, че осигурените средства от държавния бюджет се изразходват само за увеличение, считано от 01.01.2023 г., на индивидуалните работни заплати на заетите в системата и съответните разходи за осигурителните им вноски за сметка на работодателя. Съгласно ал. 3, т. 2 индивидуалните работни заплати на педагогическите специалисти, които към момента на увеличението са в диапазона между старите и новите минимални работни заплати или са по-високи от тях, се

увеличават с не по-малко от 15 %.

Установява се от уведомление с изх. № 97/02.11.2023 г., че във връзка с подадено заявление от ищцата с вх. № 14/21.09.2023 г. за изплащане на увеличение на индивидуалната работна заплата съгласно горепосочения анекс, е постъпил отказ от директора на СУ „Г. Б.“ гр. П. за изплащане на сумата.

От заключението на изготвената по делото съдебно-икономическата експертиза, което съдът кредитира с пълно доверие поради неговата обективност, изчерпателност и компетентност, се установява, че разликата между полученото от ищцата брутно трудово възнаграждение за периода от 01.01.2023 г. и 30.06.2023 г. и увеличението с 15 % съгласно Анекс № Д01-192/10.08.2023 г. към колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование е 2110,69 лева. Разликата между полученото от ищцата обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ и увеличението с 15 % съгласно Анекс № Д01-192/10.08.2023 г. към колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование е 716, 45 лева. Разликата между полученото от ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ и увеличението с 15 % съгласно Анекс № Д01-192/10.08.2023 г. към колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование е 3227,18 лева.

Прието като доказателство по делото е писмо с № 0513-185 от 27.09.2023 г. от заместник – министъра на образованието и науката, касаещо прилагането на анекса.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от правна страна:

Спорът между страните се концентрира върху въпроса дали сключеният Анекс № Д01- 192/10.08.2023 г. към колективния трудов договор за системата на предучилищното и училищното образование № Д01-269/06.12.2022 г., с който се определя индивидуалните основни работни заплати на педагогическите специалисти, които към момента на увеличението на минималните основни работни заплати са в диапазона между старите и новите минимални работни заплати или са по-високи от тях, да се увеличат с не по-малко от 15 %, е относим към конкретното трудово правоотношение с ищцата и дали същият има пряко и непосредствено действие.

С колективния трудов договор се уреждат въпроси на трудовите и осигурителни отношения на работниците и служителите, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона и по аргумент от чл. 50, ал. 2 от КТ регламентират по-благоприятни спрямо нормативно установените условия. Сключването на договора, във формата и по реда на КТ, обвързва със задължителна сила страните по него - работодателят и синдикалната организация, а с оглед специфичния му предмет съгл. чл. 57 от КТ произвежда правно действие и спрямо работниците и служителите, които са членове на синдикалната организация - страна по договора, в индивидуалните им отношения с работодателя. Работниците и служителите, които не членуват в синдикална организация - страна по договора, могат да се присъединяват към сключения колективен трудов договор от техния

работодател с писмено заявление до него или до ръководството на синдикалната организация, която е сключила договор. Действието на колективния трудов договор означава, че неговите клаузи и предвидените с тях права и задължения се прилагат в индивидуалните трудови правоотношения на работниците и служителите с работодателя и стават част от тяхното съдържание. Правата възникват директно за работниците и служителите на основание сключения колективен трудов договор и същите имат право да поискат пряко изпълнение на задължение на работодателя по КТД. В субективното действие на КТД се проявява неговата природа на нормативно съглашение и източник на трудово право.

Ищцата твърди, че сключеният на 10.08.2023 г. анекс, с който е изменен чл. 27 на КТД от 06.12.2022 г. се прилага по отношение на нея, поради което съдът намира предявената претенция за допустима.

В чл. 54 от КТ законодателят е предвидил, че колективният трудов договор влиза в сила от деня на сключването му, доколкото в него не е уговорено друго. Съгл. чл. 56 от КТ колективният трудов договор може по всяко време да бъде изменен по взаимно съгласие на страните по реда за неговото сключване, като за измененията в колективния трудов договор се прилагат чл. 53 и 54. В случая с приетото изменение на КТД с Анекс № Д01-192/10.08.2023 г. се предвижда нов размер на основните възнаграждения, който се прилага, считано от 01.01.2023 г. за работните заплати на заетите в системата на образованието. Дори да се приеме, че с анекса се придава обратно действие на изменената разпоредба на чл. 27 от КТД и че волята на страните е била да получат увеличение на минималните работни заплати и служителите, които са били в трудово правоотношение към 01.01.2023 г., то за да се прилага по отношение на ищцата и да породи действие по отношение на нея това изменение, тя трябва или да бъде синдикален член на сключилата го синдикална организация - в случая Синдикат на българските учители или на основание чл. 57, ал.2 КТ да се е присъединила към него към момента на сключването му. В случая по делото не се доказва ищцата да е била член на синдикалната организация към 10.08.2023 г., за да се приеме установено действие на разпоредбите на КТД от 06.12.2022 г., изм. с Анекс от 10.08.2023 г. спрямо трудовото правоотношение на ищцата. Действително съгласно устава на Синдиката на българските учители, член може да бъде и безработен от образователната система, като синдикалното членство се запазва при дългосрочен отпуск, пенсиониране и съкращение, поради което прекратяването на трудовия договор не може да бъде приравнено към прекратяване на членството в СО, но в случая от доказателствата по делото се установи, че ищцата е била член на Синдиката на българските учители до 30.06.2023 г., т. е. членственото ѝ правоотношение е прекратено преди сключване на анекса.

В заключение следва да се посочи, че Анекс № Д01-192 от 10.08.2023 г. към КТД от 06.12.2022 г., от който ищцата черпи твърдените от нея права, не разпростира действието си в отношенията между нея като служител и ответника като работодател. Към ищцата, като служител - член на синдикална организация - страна по КТД /чл. 57, ал. 1 от КТ/, разпоредбите на КТД са се прилагали на основание членуването ѝ в тази организация, а към

ответника - на основание качеството му на член на съответната представителна организация на работодателите по КТД от 06.12.2022 г. Действието на посочения КТД по отношение на ищцата е от момента на влизането му в сила до момента, в който същата загубва качеството си на член на синдикална организация на 30.06.2023 г. Следователно след 30.06.2023 г. ищцата вече не се ползва от уредените с този КТД по-благоприятни условия във връзка с трудовото си правоотношение.

По тези съображения предявените искове като неоснователни следва да бъдат отхвърлени изцяло.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищцата следва да заплати на ответника сторените разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „А. Г.“ № 10, ет. 9, ап. 46, съдебен адрес гр. П., ул. „И. В.“ № 8, ет. 1, офис 1 - адв. И. П. от АК П., против Средно училище „Г. Б.“ гр. П., с адрес гр. П., ул. „Г. Б.“ № 20, представлявано от директора Д. И. Р., за осъждане ответника да заплати на ищцата сумата от 2110,69 лева, представляваща увеличението на брутната работна заплата на ищцата за времето от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г., сумата от 3227,18 лева, представляваща увеличението на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 11 брутни работни заплати и сумата от 493,11 лева, представляваща увеличението на обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск в размер на 37 дни, ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „А. Г.“ № 10, ет. 9, ап. 46, съдебен адрес гр. П., ул. „И. В.“ № 8, ет. 1, офис 1 - адв. И. П. от АК П., **ДА ЗАПЛАТИ** на Средно училище „Г. Б.“ гр. П., с адрес гр. П., ул. „Г. Б.“ № 20, представлявано от директора Д. И. Р. разноски в размер на 960 лева за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____